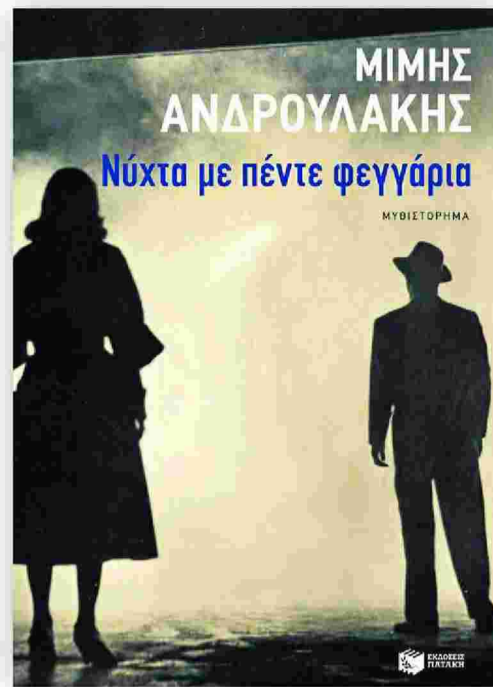

Του **ΘΑΝΟΥ ΜΩΡΙΑΤΗ**
th.moriatis@realnews.gr

Το ταξίδι πέντε γυναικών, που ανατρέπεται η ζωή τους μέσα στην οικονομική κρίση, μας παρουσιάζει ο **Μίμης Ανδρουλάκης** στο νέο του βιβλίο «Νύχτα με πέντε φεγγάρια», το οποίο θα κυκλοφορήσει σε λίγες ημέρες από τις εκδόσεις Πατάκη και παρουσιάζει σήμερα η **Realnews**.

Ο πάντα ευρηματικός συγγραφέας, με τη φαντασία και την ικανότατη πένα του, αναδεικνύει μέσα στις σελίδες του βιβλίου του τη δύναμη της γυναίκας και την καθοριστική παρουσία της στον πολιτικό και πολιτιστικό χώρο. Όλα αυτά σε ένα ταξίδι στην ιστορία, μέσα από την επανάσταση πέντε συμμαθητριών οι οποίες απελευθερώνονται από δεσμά σχέσεων με άντρες που στην πορεία αποδεικνύονται «λίγοι».

Στο πλαίσιο της μυθοπλασίας, ο Μ. Ανδρουλάκης χρησιμοποιεί τον διάλογο ανάμεσα στους πρωταγωνιστές των ιστοριών για να αναδείξει τις μεγάλες αλήθειες της ζωής, καθώς πρόκειται για ένα βι-

Ενας Θεός ξέρει τι τραβήξαμε να τις περάσουμε από τον ορμητικό Αξιό ποταμό πάνω σε πρόχειρες σχεδίες - μονόξυλα της λίμνης Γιαννιτσών και κορμοί δένδρων δεμένοι με σκοινιά. Οι άτιμες προκαλούσαν μεγάλη ταραχή στους ίππους και στους ημιόνους μας και αναγκαστήκαμε να δέσουμε μαντίλια στα μάτια όλων των κτηνών. Την εσπέραν του Αϊ-Δημήτρη το τάγμα μας διειστάθη να διεισδύσει πρώτο στη Θεσσαλονίκη από τη δυτική συνοικία Μπαξέδες και το πρωί από τη συνοικία Μπες Τσινάρ. Πέντε Πλατάνια, δηλαδή. Ο μέραρχός μας καβάλησε τη μία φοράδα και έφτασε έφιππος ως τον Σιδηροδρομικό Σταθμό (Μοναστηρίου)...». «Και σένα σ' έστειλαν ολομόναχο μ' έναν κοντοχωριανό μας, τον **Μιχάλη Φαρσαράκη**, να μπεις στην πόλη να βρεις καταλύματα...».

«Ερμηιά στους δρόμους. Με κοιτάζαν έντρομοι πίσω απ' τα σφαλιστά παράθυρα. Δεν πίστευαν στα μάτια τους: Ελληνας αξωματικός! Μια Εβραία ξεθάρρεψε και με πλησίασε, αλλά αρνήθηκε να με πληροφορήσει, τάχα δεν ήξερε ελληνικά. Είδα κι έπαθα να με

πλησιάσει ένας γέρος, Ρωμιός, κι ύστερα, όταν σιγουρεύτηκαν, άρχισαν να φτάνουν Έλληνες και μερικοί να πετούν στον αέρα τα κόκκινα φέσια τους. Ημασταν μειοψηφία στη Θεσσαλονίκη. Κι όταν ακούω να λένε: «Η Μακεδονία είναι ελληνική», τους απαντώ: «Άς μην υπήρχε η στρατηγική μεγαλοφυΐα του Βενιζέλου σε τρεις τέσσερις πολέμους και θα σας έλεγα τίνος θα ήταν». Αργότερα, όταν κάναμε την Κυβέρνηση της Θεσσαλονίκης (Εθνικής Αμύνης), ο **Ελευθέριος Βενιζέλος** μας αποκάλυψε στη Λέσχη Αξιωματούχων τι είχε προβλέψει ο **Χαρίλαος Τρικούπης** από το 1881: «Όταν έλθω ο Μεγάλος Πόλεμος, ως αφεύκτως θα συμβή μετά τινά έτη, η Μακεδονία είτε θα γίνη ελληνική είτε βουλγαρική, κατά τον νικήσαντα. Αν την αναλάβουσι οι Βούλγαροι, δεν αμφιβάλω ότι είναι ικανοί να την εκσλαβίσουν μέχρι των θεσσαλικών μας συνόρων. Αν ημείς νικήσωμεν και την λάβωμεν, θα τους κάνουμε όλους Έλληνες μέχρι Ανατολικής Ρωμυλίας».

Το ταξικό παράδοξο της Αριστεράς

«Εξήγησέ μου το ταξικό παράδοξο της Αριστεράς. Σ' αυτήν κάνουν καριέρα κυρίως τα κολεγίопαιδα, που τώρα καταφεύγουν με υπερβάλλοντα ζήλο στη μυθολογία του Μάη για να αντισταθμίσουν την πεζότητα της μίζερης προσαρμογής τους στον παλαιό κόσμο». Ανταποκρίθηκα στην ταξική ψυχική του διάθεση με μια παρατήρηση: «Εγώ συγκρίνω, Μάνο, δύο εμβληματικές μαγιάτικες φωτογραφίες. Εκείνη του Μάη του '68 με την ωραία κοπέλα στους ώμους ενός νεαρού. Ήταν η πλούσια Βρετανίδα **Καρολίν**, που γύριζε τον κόσμο -On the Road αλά Κέρουακ- και βρέθηκε τυχαία στη διαδήλωση. Κι εκείνη του Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη στην Εργατική Πρωτομαγιά, με τη μάνα να μοιρολογεί στον δρόμο πάνω από τον δολοφονημένο γιο της». «Έοχι, η απάντηση στον φτιαχτό Μάη δεν είναι ο «Επίταφος» του **Ρίτσου** και του **Θεοδωράκη**, αλλά ο όμορφος Μάης μέσα από το «Ένας + Ένας» («One plus One») με τους **Ρόλινγκ Στόουνς** και την **Αν Βιαζέμσκι**. Ο **Ζαν-Λικ Γκοντάρ**, αγαπητέ μου, είναι η απάντηση...». Ήταν αδιόρθωτος. Και για να μη δείξει την παραμυθική ανοχή σε αριστερές αναμνήσεις, μου υπενθύμισε την κατακλιείδα της απάντησης του **Βασίλη Ραφαηλίδη** σε μένα, στην «Αλκυονίδα» πριν από 48 χρόνια, την οποία είχα παντελώς ξεχάσει. Οι τζάζμαν και οι κινηματογραφιστές στην εξουσία! Είναι οι μόνοι που δημιουργούν συλλογικά. Οι μουσουργοί αντίθετα συνθέτουν εγωκεντρικά. Αυτός είναι ο λόγος π.χ. που ο **Μίκης Θεοδωράκης** δεν θα φτάσει ως πολιτικός στο ύψος του σαν μουσικός. Ήταν μια ξεκάρφωτη ατάκα του Βασίλη, με τον Μίκη ακόμη κρατούμενο, έναν μήνα πριν «απαχθεί» από τον **Σρεμπέρ** για το Παρίσι».

Η ομορφιά ως πεπρωμένο

«Η ομορφιά σου είναι πεπρωμένο; Απέφυγες να με ρωτήσεις αν βρήκα κρυφές ατέλειες να σ' αγαπήσω». «Στο έργο σου, Μάνο, η ομορφιά γίνεται μοίρα. Στην όμορφη συγχωρείς όλα τα λάθη κι ερωτεύεσαι τις κρυφές της ατέλειες. Όμως, σε μια άσχημη περιφρονείς τις κρυφές της χάρες και της αφαιρείς κάθε δικαίωμα να επανορθώσει τα λάθη της». «Είσαι αξιολάτρευτη...». «Ο ήρωάς σου ομολογεί: «Λατρεύω τις όμορφες γιατί με κάνουν να νιώθω φρέσκος, ζωντανός». Είναι αυτοβιογραφικό το σχόλιο, ε;».

Ταξίδι στην ιστορία με άρωμα γυναίκας

Η «R» παρουσιάζει αποσπάσματα από το νέο βιβλίο του **Μίμη Ανδρουλάκη** «Νύχτα με πέντε φεγγάρια», το οποίο θα κυκλοφορήσει σε λίγες ημέρες από τις εκδόσεις Πατάκη

βλίο που να μην αποτελεί μυθιστόρημα, πλην όμως αφορά υπαρκτά γεγονότα της ζωής του συγγραφέα, όπου το φανταστικό αποτελεί βίωμα. Ο Μ. Ανδρουλάκης πετυχαίνει να βρίσκεται στο επίκεντρο της επικαιρότητας και των εξελίξεων της σημερινής εποχής -με αναφορές στο Σκοπιανό, αλλά και στη δράση της Αριστεράς στα χρόνια των μνημονίων- χρησιμοποιώντας λόγια, διαλόγους και στιγμές από τη ζωή ιστορικών προσωπικοτήτων της τέχνης και της πολιτικής. Ακολουθούν αποσπάσματα από το βιβλίο:

Η Μακεδονία είναι ελληνική, η στρατηγική μεγαλοφυΐα του Βενιζέλου

«Έχω δει φοράδες και φοράδες σαν αυτή», αρχίζει ο στρατηγός. «Μετά τη μάχη της Κατερίνης (15.10.1912) τραβήξαμε για τα Γιαννιτσά και δώσαμε τη μάχη πρώτα στον Σαραντάπορο και μετά στο Καρά Ασμάν (ποταμός Λουδίας). Χιόνι, βροχή, ομίχλη...». «Εκεί έπαθα τα κρουπαγήματα...», λέει ο μυλωνάς παππούς. «Ναι», συνεχίζει ο στρατηγός, «κι ο Βενιζέλος έξαλλος να τηλεγραφεί ότι προχωρούμε βραδέως και θα μας προλάβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη. «Εμείς οι Κρητικοί, Γιάννη, θα μπορούμε πρώτοι στη Θεσσαλονίκη, θα το δεις...» να μου λέει ο **Γιώργης Κολοκοτρώνης**, ο ταγματάρχης μας στο Α' Ανεξάρτητο Τάγμα Κρητών της 7ης Μεραρχίας. Ανεξάρτητο γιατί η Κρήτη δεν είχε ενωθεί ακόμα με την Ελλάδα...». «Ο εγγονός του Γέρου...». «Ναι, ερωτευμένος με Κρητικιά. Εξω, λοιπόν, από τα Γιαννιτσά ένας φοβισμένος Οθωμανός τσιφλικάς μας «χάρισε» τρεις φοράδες ίδιες με τη δική σου, Δημήτρη.

